

17 december 2019

AR 18/07067

Ondernemingsrechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen

VONNIS

21ste Kamer

INZAKE

De NV D.K.T., met maatschappelijke zetel te 2000 Antwerpen, [adres], en met [ondernemingsnummer] (hierna, “DKT”),

Eiseres,

Vertegenwoordigd door Mr. F.R., advocaat, met kantoor te 2000 Antwerpen, [adres], voor wie Mr. A.J. ter zitting verschenen is;

TEGEN

De E.L.I., vennootschap naar Litouws recht, met maatschappelijke zetel in Litouwen, [adres], met bijkantoor in België te 2000 Antwerpen, [adres], en met [ondernemingsnummer] (hierna, “ELI”),

Verweerster,

Vertegenwoordigd door Mr. P.V.D.V. en Mr. P.V.D., advocaten, met kantoor te 2000 Antwerpen, [adres], voor wie Mr. P.V.D. ter zitting verschenen is;

Gelet op de gedinginleidende dagvaarding, betekend op 21 november 2018;

Gelet op de beschikking uitgesproken op grond van art. 747, §1 Ger. W. van deze rechtbank van 18 december 2018, waarvan kennis gegeven werd op 19 december 2018;

Gelet op de conclusies voor DKT, i.h.b. haar “syntheseconclusie” neergelegd ter griffie per e-Deposit op 31 juli 2019;

Gelet op de conclusies voor ELI, i.h.b. haar “derde en tevens syntheseconclusie” neergelegd ter griffie per e-Deposit op 30 september 2019;

Gelet op de pleidooien in de openbare terechtzitting van 5 november 2019 en de vermeldingen in het desbetreffende proces-verbaal van dezelfde datum;

Gelet op het dossier van de rechtspleging;

Gelet op de door de partijen neergelegde stukken;

FEITEN EN BETWISTINGEN

De m.b.t. de huidige zaak relevante feiten laten zich, op grond van de door de partijen neergelegde stukken en de door de partijen in hun conclusies verschaft toelichting, als volgt samenvatten.

ELI is actief als logistiek bedrijf, i.h.b. in de scheepvaartsector.

DKT verleent scheepsagentuur- en verbonden diensten, i.h.b. in de haven van Antwerpen.

Op 28 december 2014 sluiten ELI en DKT een in het Engels gestelde “agency agreement” (hierna, “de agentuurovereenkomst”) krachtens dewelke ELI DKT aanstelt als “haar dienstverlener voor scheepsagentuurdiensten” in België (aanhef en art. 1; eigen Nederlandse vertaling van de rechtbank van de oorspronkelijke Engelse tekst). “Deze overeenkomst zal in voege treden op 1 december 2014, en zal gelden voor een onbepaalde duur, tenzij zij door enige van de partijen bij de overeenkomst schriftelijk beëindigd wordt 3 maanden op voorhand” (art. 6, eerste lid; eigen Nederlandse vertaling van de rechtbank van de oorspronkelijke Engelse tekst). Art. 6, tweede lid voegt daaraan toe: “Enige verbreking van de voorgaande voorwaarden kan resulteren in de onmiddellijke beëindiging van het contract, op voorwaarde dat de partij die zich op de onmiddellijke beëindiging beroept doorslaggevend bewijs kan verschaffen dat het contract verbroken werd” (eigen Nederlandse vertaling van de rechtbank van de oorspronkelijke Engelse tekst).

Op 6 juni 2015 sluiten ELI en DKT bovendien een in het Nederlands gestelde “huurovereenkomst” krachtens dewelke DKT aan ELI een gedeelte van haar kantoren verhuurt (art. 1). De huurovereenkomst “vangt aan op 1 juni 2015, en blijft geldig voor onbepaalde duur” (art. 2, eerste lid). “Evenwel kunnen partijen te allen tijde een einde maken aan de huurovereenkomst, mits inachtneming van een opzeggingstermijn van drie maanden die per aangetekende brief aan de andere contractpartij betekend werd” (art. 2, tweede lid).

Op 29 maart 2018 richt ELI een in het Engels gesteld schrijven aan DKT waarin ELI het volgende schrijft: “Deze brief is een bevestiging van de beëindiging van ons contract ... Verwijzend naar voorafgaande correspondentie, vergaderingen en notificatie[s] m.b.t. [de] kwaliteit van de dienst[en] verleend door uw vennootschap gedurende de laatste maanden[,] beëindigen wij de agentuurovereenkomst ... wij hebben niet langer het nodige geloof en vertrouwen in het ‘boarding department’ van DKT ... Onze contractuele verplichting is een opzegperiode van 3 maanden, maar gelet op de officiële notificaties die wij reeds gaven, beperken wij de opzegperiode tot 2 maanden ... Startdatum 2 april 2018. Einddatum 31 mei 2018. Deze beëindigingsnotificatie is zowel voor de agentuurovereenkomst als voor de huurovereenkomst ...” (eigen Nederlandse vertaling van de rechtbank van de oorspronkelijke Engelse tekst).

Per brief van 30 maart 2018 laat DKT aan ELI weten dat zij niet kan instemmen met een opzegperiode van twee maanden nu zij contractueel recht heeft op een opzegperiode van drie maanden.

Per brief van 23 april 2018 beklemtoont ELI nogmaals dat de diensten van DKT gebrekkig zijn. Ter illustratie daarvan voegt zij bij haar brief twee klachten die zij aan DKT richtte na de beëindiging van de handelsagentuurovereenkomst en de huurovereenkomst. ELI houdt dan ook vast aan een beëindiging van de relatie op 31 mei 2018.

Per e-mail van 11 juni 2018 richt DKT een factuur voor EUR 14.801,93 incl. BTW (EUR 12.233 excl. BTW) aan ELI. De factuur betreft een vergoeding die DKT van ELI vordert voor de door ELI niet gegeven derde maand opzeg.

Per schrijven van 9 juni 2018 wijst ELI de factuur van DKT af.

Per aangetekend schrijven van 27 juni 2018 stelt de raadsman van DKT ELI formeel in gebreke om DKT m.b.t. de beëindigde agentuurovereenkomst een vervangende opzegvergoeding van EUR 14.801,93 te betalen.

ELI betaalt niet en op 21 november 2018 gaat DKT tot dagvaarding van ELI voor deze rechtbank over.

VORDERINGEN

Uit de syntheseconclusies voor DKT blijkt dat deze partij het volgende vordert:

- De vordering van DKT tegen ELI ontvankelijk en gegrond te verklaren.
- Bijgevolg, ELI te veroordelen om aan DKT EUR 14.801,93 te betalen, te vermeerderen met moratoire interesten vanaf 11 juli 2018 aan de wettelijke interestvoet van 8,50% conform de Wet Betalingsachterstand Handelstransacties tot op de datum van dagvaarding en met de gerechtelijke interesten vanaf de datum van dagvaarding tot de datum van algehele betaling.
- DKT tevens voorbehoud te verlenen voor andere vergoedingen die DKT ingevolge de beëindiging van de agentuurovereenkomst en/of de huurovereenkomst kan vorderen.
- ELI te veroordelen tot alle kosten van het geding, daarin begrepen EUR 372,83 kosten dagvaarding, EUR 165 rolrecht en EUR 1.440 rpv.
- Het te vellen vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren, niettegenstaande elk verhaal en met uitsluiting van het vermogen tot kantonnement.

Uit de syntheseconclusies voor ELI blijkt dat deze partij het volgende vordert:

- Dat de rechtbank zich zonder internationale rechtsmacht verklaart.
- Dat de rechtbank zich minstens intern materieel onbevoegd verklaart ten voordele van de vrederechter.
- Dat de rechtbank minstens de gedinginleidende dagvaarding nietig verklaart.

- De vordering van DKT tegen ELI onontvankelijk, minstens ongegrond, te verklaren.
- Ondergeschikt, indien de rechtbank van oordeel is dat ELI wel degelijk een vergoeding dient te betalen voor juni 2018, het bedrag van de vergoeding te verminderen tot EUR 1.950, minstens te beperken tot de hoofdsom zonder BTW.
- DKT te veroordelen tot de kosten van het geding, in hoofde van ELI begroot op EUR 1.320 rpv.
- Het te wijzen vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren.

BEOORDELING

De internationale rechtsmacht van deze rechtbank

Als eerste verweer tegen de vordering van DKT en in limine litis werpt ELI op dat deze rechtbank niet over de internationale rechtsmacht beschikt om kennis te nemen van het geschil tussen DKT en ELI. ELI heeft immers haar maatschappelijke zetel in Litouwen en conform art. 4.1 van de verordening (EU) nr. 1215/2012 van het Europees Parlement en de raad van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (herschikking) (hierna, “verordening 1215/2012”) dient ELI bijgevolg voor een Litouwse rechter gedaagd worden.

DKT stelt daarentegen dat er in casu sprake is van een tussen de partijen overeengekomen forumkeuze en dat de Belgische rechtbanken bijgevolg internationale rechtsmacht hebben op grond van art. 25.1 van verordening 1215/2012.

De rechtbank ziet de zaken als volgt.

In deze is verordening 1215/2012 inderdaad van toepassing.

Krachtens art. 4.1 van verordening 1215/2012 “worden zij die woonplaats hebben op het grondgebied van een lidstaat, ongeacht hun nationaliteit, opgeroepen voor de gerechten van die lidstaat”. Vennootschappen hebben hun woonplaats op de plaats van hun statutaire zetel of hun hoofdbestuur of hun hoofdvestiging (art. 63.1 verordening 1215/2012). ELI heeft haar statutaire zetel in Litouwen. Uit niets blijkt dat ELI een hoofdbestuur of een hoofdvestiging in België heeft. ELI dient dus in principe voor de Litouwse rechter gedaagd te worden.

De regel van art. 4.1 geldt echter “onverminderd” de overige bepalingen van verordening 1215/2012.

Zo kunnen “[d]egenen die op het grondgebied van een lidstaat woonplaats hebben ... voor het gerecht van een andere lidstaat worden opgeroepen krachtens de in de afdelingen 2 tot en met 7 van dit hoofdstuk gegeven regels” (art. 5.1 verordening 1215/2012).

Art. 25.1 van verordening 1215/2012, dat deel uitmaakt van afdeling 7 van deze verordening, luidt als volgt: “Indien de partijen, ongeacht hun woonplaats, een gerecht of de gerechten van een lidstaat hebben aangewezen voor de kennisneming van geschillen die naar aanleiding van een bepaalde rechtsbetrekking zijn ontstaan of zullen ontstaan, is dit gerecht of zijn de gerechten van die lidstaat

bevoegd, tenzij de overeenkomst krachtens het recht van die lidstaat nietig is wat haar materiële geldigheid betreft. Deze bevoegdheid is exclusief, tenzij de partijen anders zijn overeengekomen". Art. 25.1 vervolgt met te zeggen dat "[d]e overeenkomst tot aanwijzing van een bevoegd gerecht" dient te worden gesloten in één van de drie vormen die dit artikel vooropstelt:

- a) een schriftelijke overeenkomst of een schriftelijk bevestigde mondelinge overeenkomst, of
- b) in een vorm die wordt toegelaten door de handelswijzen die tussen de partijen gebruikelijk zijn geworden, of
- c) in de internationale handel, in een vorm die overeenstemt met een gewoonte waarvan de partijen op de hoogte zijn of hadden behoren te zijn en die in de internationale handel algemeen bekend is en door de partijen bij dergelijke overeenkomst in de betrokken handelsbranche doorgaans in acht wordt genomen.

Een Belgische rechter dient zijn internationale rechtsmacht in eerste instantie te beoordelen aan de hand van wat in de gedinginleidende dagvaarding wordt gesteld, los van de beoordeling van de grond van de zaak. Zie dienaangaande Gent, 8 oktober 2008, RABG, 2011, afl. 4, 295, noot P. Vanderbeeken; Antwerpen, 12 september 2008, IRDI, 2008, afl. 4, 415; Antwerpen, 27 maart 2006, Tijdschrift@ipr.be, 2007, afl. 4, 41 en P&B, 2006, afl. 5, 255. Zie recent ook S. Rutten en F. Dupon, "Overzicht van rechtspraak. De bevoegdheid (2001-2013)", TPR, 2014, afl. 4, (1849), nr. 300.

In haar gedinginleidende dagvaarding verwijst DKT uitdrukkelijk naar art. 8 van de agentuurovereenkomst.

Art. 8 van de agentuurovereenkomst bepaalt expliciet dat indien de partijen er niet in slagen hun geschil minnelijk op te lossen, "*alle geschillen die ontstaan in verband met de huidige overeenkomst beslecht zullen worden door de rechtbanken van Antwerpen*" (eigen Nederlandse vertaling van de rechtbank van de oorspronkelijke Engelse tekst).

ELI voert op geen enkele wijze aan dat dit bevoegdheidsbeding naar Belgisch recht nietig is.

Aldus staat het vast dat de Belgische rechtbanken internationale rechtsmacht hebben om van het geschil tussen DKT en ELI kennis te nemen op grond van een bevoegdheidsbeding in de zin van art. 25.1.a) van verordening 1215/2012.

De interne materiële bevoegdheid van deze rechtbank

Als tweede verweer tegen de vordering van DKT werpt ELI op dat de vrederechter materieel bevoegd is om kennis te nemen van deze vordering en dat deze rechtbank zich dus ten voordele van de vrederechter materieel onbevoegd moet verklaren.

Dit zou zo zijn omdat "[d]e discussie die aan de basis ligt van huidige procedure ... het gevolg [is] van een huurovereenkomst" (p. 8 syntheseconclusies) m.b.t. een onroerend goed. Voor de beoordeling van vorderingen die daarop betrekking hebben, is op grond van art. 591, 1° Ger. W. enkel de vrederechter materieel bevoegd.

DKT is van mening dat deze rechtbank wel degelijk materieel bevoegd is om kennis te nemen van haar vordering. Deze vordering is immers enkel gebaseerd op de agentuurovereenkomst.

De rechtbank ziet de zaken als volgt.

Hoewel slordig en onvolledig (ELI zegt niet naar de vrederechter van welk kanton de zaak zou moeten verwezen worden), deelt ELI mee welke rechtbank volgens haar materieel bevoegd is (art. 855 Ger. W.). De door ELI opgeworpen exceptie van materiële onbevoegdheid is bijgevolg ontvankelijk.

Aangezien DKT geen verwijzing vordert naar de arrondissementsrechtbank, dient de rechtbank zelf uitspraak te doen over haar materiële bevoegdheid (art. 639, derde lid Ger. W.).

De materiële bevoegdheid wordt uitsluitend bepaald naar het voorwerp van de vordering zoals die blijkt uit de gedinginleidende akte. De rechtbank moet voor het bepalen van haar materiële bevoegdheid dus enkel uitgaan van de feiten en de vordering zoals de eiser die in de gedinginleidende akte stelt. Enig prejudicieel onderzoek van de grond van de zaak met het oog op de bepaling van de materiële bevoegdheid van de rechtbank is niet aan de orde. Zie dienaangaande J. Laenens, D. Scheers, P. Thiriar, S. Rutten en B. Vanlerberghe, Handboek gerechtelijk recht, 4de ed., Antwerpen, Intersentia, 2016, nr. 488, S. Rutten en F. Dupon, l.c., (1849) nrs. 11 en 12, G. de Leval en F. Georges, Droit judiciaire. Tome 1 Institutions judiciaires et éléments de compétence, 2de ed., Brussel, Larcier, 2014, nr. 495 en M. Castermans, Gerechtelijk privaatrecht, Gent, Story, 2009, nrs. 133 en 134, die allen eveneens uitvoerig verwijzen naar de desbetreffende rechtspraak van het Hof van Cassatie.

Het is dus enkel aan de hand van de elementen vervat in de gedinginleidende dagvaarding dat de rechtbank dient te oordelen of zij al dan niet materieel bevoegd is om kennis te nemen van de vordering van DKT.

Hoewel de gedinginleidende dagvaarding die DKT op 27 juli 2018 liet betekenen slordig en onsamenvattend is opgesteld en ook verwijst naar de huurovereenkomst, blijkt uit het geheel van deze dagvaarding en uit het samen lezen van al haar bepalingen dat de vordering van DKT tegen ELI enkel gegrond is op de agentuurovereenkomst. Dat blijkt i.h.b. uit de wijze waarop DKT het bedrag dat zij vordert presenteert in randnummer 8 van de dagvaarding.

De vordering van DKT heeft aldus geenszins betrekking op de verhuring van onroerende goederen.

Nu er geen twijfel kan over bestaan dat ELI een onderneming is in de zin van art. 573, eerste lid Ger. W., is deze rechtbank bijgevolg wel degelijk materieel bevoegd om kennis te nemen van deze vordering.

Het toepasselijke recht

De agentuurovereenkomst bepaalt niet door welk recht zij wordt beheerst. De partijen vonden het blijkbaar niet nodig of nuttig daar expliciet duidelijkheid over te verschaffen. Zij lijken er echter spontaan vanuit te gaan dat het Belgische recht op hun relatie van toepassing is en dat het tussen hen bestaande geschil bijgevolg naar Belgisch recht dient beoordeeld te worden.

De vordering van DKT tegen ELI

DKT vordert dat de rechtbank ELI veroordeelt **om aan DKT EUR 14.801,93 te betalen**, te vermeerderen met moratoire interesten.

Ter ondersteuning van haar vordering stelt DKT dat ELI de agentuurovereenkomst onrechtmatig beëindigde. Krachtens art. 6, eerste lid van de agentuurovereenkomst diende ELI een opzegperiode van drie maanden te respecteren terwijl ELI slechts een opzegperiode van twee maanden toekende. Bijgevolg dient ELI aan DKT een vervangende opzegvergoeding te betalen gelijk aan één maand de vergoeding die DKT krachtens de agentuurovereenkomst kon verdienen. DKT berekent deze opzegvergoeding door de commissies die zij over de periode 1 mei 2017-31 mei 2018 verdiende (EUR 146.800 excl. BTW) te delen door 12, wat resulteert in een bedrag van EUR 12.233 excl. BTW of EUR 14.801,93 incl. BTW.

Als *eerste verweer* tegen de vordering van DKT werpt ELI op dat de gedinginleidende dagvaarding nietig is, wat dan blijkbaar tot de onontvankelijkheid van de vordering van DKT zou leiden.

De rechtbank dient echter vast te stellen dat ELI haar stelling dat de gedinginleidende dagvaarding nietig is op geen enkele wijze onderbouwt. Ook de rechtbank ziet niet in waarom de gedinginleidende dagvaarding nietig zou zijn. De opgeworpen nietigheid betreft bijgevolg een volstrekt zinloos verweer waarop de rechtbank niet nader dient in te gaan.

Vervolgens werpt ELI op dat zij de agentuurovereenkomst heeft beëindigd op grond van het uitdrukkelijk ontbindend beding van art. 6, tweede lid, gelet op de talrijke contractuele wanprestaties van DKT. Dat ELI daarbij aan DKT een opzegtermijn van twee maanden toekende, was louter een gunst, die het ELI bovendien gemakkelijker maakte om een vervanger voor DKT te vinden. In haar syntheseconclusies bespreekt ELI uitgebreid de vermeende contractuele wanprestaties van DKT, die zij bovendien illustreert aan de hand van de correspondentie die zij aan DKT richtte en die zij bijbrengt als haar stukken 3 en 4.

De rechtbank kan zich niet terugvinden in de zienswijze van ELI.

Uit het schrijven van ELI aan DKT van 29 maart 2018 waarmee ELI de agentuurovereenkomst beëindigde, blijkt immers geenszins dat ELI zich op art. 6, tweede lid van de agentuurovereenkomst beriep. Integendeel, in haar schrijven stelt ELI uitdrukkelijk dat “[o]nze contractuele verplichting ... een opzegperiode van 3 maanden [is]”. Dit toont duidelijk aan dat ELI de agentuurovereenkomst beëindigde op grond van art. 6, eerste lid. Naar de beweerde contractuele wanprestaties van DKT werd door ELI enkel verwezen met de bedoeling de contractueel voorziene opzegperiode te reduceren van drie naar twee maanden. Maar voor deze benadering verschaft art. 6 van de agentuurovereenkomst geen basis. Volgens deze bepaling beëindigt men de agentuurovereenkomst ofwel met een opzegtermijn van drie maanden ofwel onmiddellijk.

Enkel en alleen reeds om deze reden kan het verweer van ELI niet weerhouden worden.

Ten overvloede wenst de rechtbank nog te benadrukken dat de agentuurovereenkomst krachtens haar art. 6, tweede lid enkel onmiddellijk kan beëindigd worden indien er een “*verbreking*” van de contractuele bepalingen is en indien “*de partij die zich op de onmiddellijke beëindiging beroept doorslaggevend bewijs kan verschaffen dat het contract verbroken werd*”. Dienaangaande kan de rechtbank enkel vaststellen dat ELI in haar schrijven van 29 maart 2018 op geen enkele wijze specifiek

en klaar en duidelijk aangeeft welke precieze bepalingen van de agentuurovereenkomst door DKT werden geschonden en hoe. ELI beperkt zich in haar schrijven tot een algemene verwijzing naar haar *“voorafgaande correspondentie, vergaderingen en notificatie[s] m.b.t. [de] kwaliteit van de dienst[en] verleend door uw vennootschap gedurende de laatste maanden[,]”*. Aldus is het schrijven van 29 maart 2018 ook onregelmatig in het licht van de vereisten van art. 6, tweede lid van de agentuurovereenkomst.

Eveneens ten overvloede en indien men het schrijven van 29 maart 2018 niet als onregelmatig zou beschouwen, is het in ieder geval zo dat de voorafgaande correspondentie waarnaar ELI in het schrijven van 29 maart 2018 verwijst evenmin het door art. 6, tweede lid van de agentuurovereenkomst vereiste detail bevat. Nergens kan in deze correspondentie enige concrete verwijzing teruggevonden worden naar een welbepaalde contractuele bepaling die DKT zou geschonden hebben. Met uitzondering van het schrijven van ELI van 20 januari 2016 bevat deze correspondentie ook geen enkele formele ingebrekestelling aan het adres van DKT. En in deze enige voorafgaande ingebrekestelling dreigt ELI de agentuurovereenkomst mits drie maanden vooropzeg (!) te beëindigen indien DKT haar facturatie- en administratieproces niet verbetert binnen de 30 dagen, beëindiging die er begin 2016 vervolgens niet kwam.

Ook ten overvloede merkt de rechtbank tenslotte op dat ELI aan DKT verwijt tijdens de opzegperiode van twee maanden een zware fout te hebben begaan m.b.t. de aanvoer van ammoniumnitraat. Volgens ELI was “[d]it incident alleen al ... voldoende om een eenzijdige beëindiging zonder opzegtermijn ... te verantwoorden” (p. 12 syntheseconclusies). Vanzelfsprekend kan een beweerde contractuele wanprestatie die dateert van na de beëindiging van de agentuurovereenkomst geen grond zijn voor de eerdere beëindiging. Deze beweerde contractuele wanprestatie zou eventueel een reden kunnen zijn om de agentuurovereenkomst tijdens de opzegperiode onmiddellijk te beëindigen. Dit is een initiatief dat ELI echter niet nam, ook niet in het formele schrijven dat ELI op 23 april 2018 aan DKT richtte.

DKT kan bijgevolg lastens ELI aanspraak maken op één maand vervangende opzegvergoeding.

Wat het *bedrag* van de door DKT gevorderde vergoeding betreft, werpt ELI in ondergeschikte orde op dat het door DKT gevorderde bedrag foutief is.

Dit is vooreerst zo omdat DKT als basis voor het gevorderde bedrag kijkt naar de vergoedingen die DKT heeft ontvangen over een geheel jaar (noot van de rechtbank: de referentieperiode die DKT hanteert, bedraagt eigenlijk 13 maanden), terwijl de aanloop van schepen in de maand juni doorgaans lager is dan in de overige maanden. Bijgevolg past het enkel de maand juni als referentieperiode te gebruiken. Ter ondersteuning van haar stelling, brengt ELI de nodige cijfers bij waaruit blijkt dat aan DKT in juni 2017 een vergoeding van EUR 5.200 excl. BTW toekwam en in juni 2018 aan DKT een vergoeding van EUR 7.200 excl. BTW zou toegekomen zijn.

De rechtbank is het met de zienswijze van ELI eens. Uit de door ELI bijgebrachte cijfers blijkt immers duidelijk dat de aanloop van schepen in de maand juni - en dus ook de vergoeding van DKT - lager is dan in andere maanden. Deze cijfers worden door DKT niet betwist.

Aldus past het de meest relevante maand juni, zijnde juni 2018, als referentieperiode te gebruiken. Dit is immers de bijkomende maand tijdens dewelke de opzeg van ELI nog had moeten lopen.

De rechtbank ziet geen reden om deze vergoeding te beperken tot de winst die DKT in de maand juni 2018 zou gerealiseerd hebben nu DKT in die maand in elk geval algemene vaste kosten had die door de inkomsten van die maand moesten gedekt worden.

Aan DKT komt dus een vervangende opzegvergoeding van EUR 7.200 toe.

ELI merkt vervolgens terecht op dat op deze vervangende opzegvergoeding geen BTW kan aangerekend worden. Deze vergoeding is immers wezenlijk een schadevergoeding, eerder dan een vergoeding voor daadwerkelijke en eventueel aan BTW onderworpen prestaties.

De rechtbank noteert dat ELI geen specifiek verweer voert m.b.t. de interestvoet en de startdatum van de door DKT gevorderde **interessen**, ook niet in ondergeschikte orde, ook al betreft het hier, gelet op de natuur van de toegekende vergoeding, vergoedende interesten eerder dan verwijlinteressen.

Wat het door DKT gevorderde **voorbehoud** betreft, wijst de rechtbank erop dat het Hof van Cassatie in zijn arrest van 20 januari 2014 (RW, 2015-16, afl. 4, 144) gesteld heeft dat het geformuleerde voorbehoud geen punt uitmaakt van de vordering in de zin van art. 1138, 3° Ger. W. en dat de rechter daaraan geen voorbehoud dient te verlenen.

De kosten van het geding

Nu DKT de (deels) in het gelijk gestelde partij is, kan zij aanspraak maken op de basis rpv die geldt voor een vordering met een waarde tussen EUR 10.000,01 en EUR 20.000, zijnde EUR 1.320.

De uitvoerbaarheid bij voorraad en de uitsluiting van het vermogen tot kantonnement

DKT en ELI vorderen dat de rechtbank de uitvoerbaarheid bij voorraad van dit vonnis toestaat.

Overeenkomstig art. 1397, eerste lid Ger. W. zijn op tegenspraak gevelde eindvonnissen van rechtswege uitvoerbaar bij voorraad, behoudens de uitzonderingen die de wet bepaalt of tenzij de rechter, ambtshalve of op verzoek van een van de partijen, anders beveelt. In casu is er geen wettelijke uitzondering van toepassing. De rechtbank ziet ook geen reden om anders te bevelen. Het huidige vonnis is bijgevolg uitvoerbaar bij voorraad zonder dat deze rechtbank deze voorlopige uitvoerbaarheid nog dient toe te staan.

DKT vordert eveneens dat de rechtbank de uitsluiting van het vermogen tot kantonnement van ELI toestaat.

De rechtbank kan dit niet toestaan nu het niet aangetoond is dat de vertraging in de regeling DKT aan een ernstig nadeel blootstelt, zoals door art. 1406 Ger. W. vereist wordt.

BESLISSING

Om alle hiervoor vermelde redenen;

Met naleving van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;

Rechtsdoende op tegenspraak;

Na erover te hebben beraadslaagd;

Beslist de rechtbank als volgt:

Verklaart zich bekleed met internationale rechtsmacht.

Verklaart zich materieel bevoegd om kennis te nemen van de zaak.

Verklaart de vordering van DKT tegen ELI ontvankelijk en deels gegrond.

Veroordeelt ELI tot betaling aan DKT van een bedrag van EUR 7.200 in hoofdsom, te vermeerderen met vergoedende interesten aan de interestvoet bepaald conform art. 5 van de Wet Betalingsachterstand Handelstransacties vanaf 11 juli 2018 tot 21 november 2018 (de datum van de gedinginleidende dagvaarding) vanaf die datum overgaand in gerechtelijke vergoedende interesten aan dezelfde interestvoet tot aan de datum van het huidige vonnis vanaf die datum overgaand in gerechtelijke verwijlinteresten aan dezelfde interestvoet tot aan de datum van de volledige betaling.

Veroordeelt ELI tot betaling van de kosten van het geding, inbegrepen EUR 372,83 dagvaardingskosten, EUR 165 rolrechten en EUR 1.320 rpv in hoofde van DKT.

Dit vonnis werd gewezen door de 21ste kamer van de ondernemingsrechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen, waarin zitting hadden:

- D. Lontings, Rechter, Voorzitter van de kamer,
- W. Jacobs, Rechter in ondernemingszaken,
- J.-P. Vandendries, Rechter in ondernemingszaken,

en ondertekend door hen en L. Van Hooijdonk, Griffier. Het werd uitgesproken in de openbare terechtzitting van deze kamer van 17 december 2019 door de Voorzitter, in tegenwoordigheid van de Griffier.

L.V.H.

D. L.

J.P.V.

W.J.